

Tweede druk: © 2024 Philip Vercalsteren

Coverontwerp: © 2024 Philip Vercalsteren

Coverschilderij: Raquel, in anticipation for the mister

Original work: Artist unknown

Arranged by Philip Vercalsteren

ISBN: 9789465120294

Uitgeverij: Brave New Books

Dit is een fictief verhaal. De personages in dit verhaal zijn verzonnen en elke gelijkenis met bestaande personen berust louter op toeval.

Niets uit deze uitgave mag vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopij, microfilm, fotografie, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever en/of auteur.

Philip Vercalsteren

ANGST EN EROTIEK II

(Hoop doet leven)

'panta rhei kai ouden menei'

'alles stroomt, niets blijft hetzelfde.'

Heraclitus – 540 v.C.

Elk leven eindigt op angst. Iedereen sterft alleen. Iedereen.

Eenzaamheid is één van de grootste hedendaagse ziektebeelden.

Eén derde van onze bevolking lijdt eraan.

BOEK 2.

De lezer zal opmerken dat sommige passages verwerkt werden in de Engelse taal. De schrijver heeft hiermee de intentie de Engelse conversaties die oorspronkelijk zo gevoerd werden zo authentiek mogelijk weer te geven.

Met dank,

Veel leesgenot,

Philip Vercajsteren

Zondag: De redding van Kristof en het vertrek van Raquel.

Het was intussen half acht. Hij had geslapen. Iris had gelijk. Ze kende haar chemie. Zes uren in stukjes en brokjes. Beter dan niets. Hij had Raquel gevraagd om hem 's morgens wakker te maken maar het was nog vroeg. Hij kroop half slaapdronken uit zijn tent, zette zich onder de luifel van de caravan en stak een sigaret op. Hij zag de moeders en de kapitein vertrekken naar Coimbra en wuifde hen vriendelijk toe. Kristof ging niet graag meer broodjes halen nu Suzanna er niet meer was. Hij zou deze namiddag wel eens proberen. Carla, een ex – collega van Suzanna, die haar verving was lief en vriendelijk maar er was eigenlijk nog geen connectie, geen vriendschappelijke klik. Corpulente mensen zijn gezelliger dan magere. Zo kwam Carla over. Maar aan de kassa had echter iemand anders moeten staan. Hij was in geen vier dagen in het winkeltje geweest en de laatste keer was niet meteen aangenaam. De wonden op zijn knieën lagen nog open en begonnen te ontsteken. Zijn hand echter was goed aan het genezen maar zag nog helemaal blauw en geel. Af en toe werd het nog wat ingetaped. Een nadeel daarvan was dat hij zijn pint met zijn linker hand moest opdrinken. In de verte zag hij Raquel al komen aanwandelen. Ze had een plastic zakje bij en legde dit op tafel.

“You are so sweet”, bibberde hij.

“Why are you shaking?”

“Emotions and cold, I think. It’s very early for me, sweetie”, zei hij zachtjes.

“After breakfast we’ll take a hot shower to warm up and like that we are two new persons that can think clear. We didn’t shower yesterday and I don’t feel comfortable.”

Ze had duidelijk een plan voor deze morgen. Hij hoopte dat ze geslapen had en niet te veel nagedacht over gisteren.

Raquel: *“I didn’t sleep a lot last night, as you can expect. I read your poem over and over. It’s beautiful. So I had a lot of time to think how to arrange this.”*

“Arrange this?”

“Patience. How was your night?”, vroeg ze.

Kristof: *“I slept a few hours so I’m very content. A good start.”*

Zijn ouders gingen rond negen uur vertrekken dus buiten Margarida en Eric die nog lagen te slapen, zouden ze de kust voor hun alleen hebben. Rust, dacht hij.

“You were a bad girl. I told you to sleep! Why are you here so early? Don’t you think it is my time to prepare myself? Or does hope can still come? Why didn’t you bring some from the shop?”, vroeg hij sarcastisch en tegelijk terneergeslagen.

Raquel: *“No, Kristof, hope can still come, I promise you. That’s why we are going to shower. Take your things. I’ll pick up mine”.*

“What does hope has to do with a shower?”

Onderweg naar de doucheblok fantaseerde hij dat de blok leeg was en dat ze gezellig samen konden douchen, maar dat zal wel niet zo zijn. De corpulente Nederlandse man vervoegde hem en vernietigde zijn fantasie. Wat een proper man moest het zijn. Elke keer zag hij hem daar en was hij gedoucht. Het was dezelfde man die hem geholpen had bij de paniekaanval dus werd meteen gevraagd hoe het met hem was.

“Goed. Ha, u bent het. Nogmaals hartelijk dank om zo snel te reageren. Een paniekaanval en hartaanval liggen dicht bijeen. Nogmaals hartelijk dank, meneer.”

“Zeg maar Bastiaan”.

“Ok, Bastiaan, laat me u op een biertje trakteren in de bar vanavond.”

“Komt in orde, vriend, ik zal er zijn”, zei de vriendelijke Nederlander.

Na de verkwikkende douche stond Raquel met haar prachtig lang nat haar en een omgewikkelde handdoek op hem te wachten. Beide slenterden ze over het grindpaadje terug naar hun caravan.

“Do you mind, I just put a pair of shorts? It’s a pair that Suzanna choose for me.”

“Of course not”, zei ze op een bizarre manier. Raquel kwam uit de caravan gestapt met een kort donkerblauw kleedje en een zwarte ondershorts dat haar donkere teint accentueerde. Gewoon prachtig. Waarom droeg ze niet meer kleedjes? Ze mocht waarschijnlijk niet van de nonkel en haar ouders. Oogverblindend was ze. Buitenaards. Na hun ontbijt hadden ze afgesproken eens buiten de camping gaan wandelen. Eindelijk hand in hand. Ze voelden zich samen één met de mooie natuur. Hun handen werden warmer en begonnen te zweten. Zij waren Raquel en Kristof. Altijd geweest. Dat had niets met Suzanna te maken. Meer nog, Suzy zou voor hem die steun en affectie van Raquel verwacht en gewenst hebben. Zweethanden, normaal kon Kristof daar niet goed tegen, maar met Raquel wel. Ze mocht hem zo heet maken, net zoals Suzanna. Hij kreeg haar echter niet uit z’n hoofd. Ze leefde verder in zijn gedachten. Die paar uurtjes slaap hadden hem qua verwerking nog niet veel goed gedaan en niets is vergeten. Om elf uur waren ze terug. Ze hadden de crash site van Suzanna bezocht en terwijl Kristof het verloop van het ongeval rustig uitlegde kreeg Raquel het moeilijk. Hijzelf leek ongevoelig. Hij leek niet van deze planeet. Dat was een slecht teken, dacht ze. Hij wou echt uit het leven stappen. Te vroeg voor lunch maar de tijd drong als zij nog iets wilden ondernemen om hem te redden.

Raquel: *“Now stay here close to me. Make your head a bit clearer. We can still do a lot of things and you understand I’m just not going to let you go, right? I bet I’ll go wherever you go”.*

Kristof: *“Don’t say those things, sweetie. You don’t know what you are talking about.”*

Raquel: *“I know when I say I’m not gonna let you go! You can bet on it. I still have time to give you hope and I will succeed, you will see and feel.”*

Kristof lachte cynisch maar was benieuwd wat ze ging zeggen of doen.

Raquel: *“Just go sit by your caravan. I’ll be right back.”* Margarida was in de voortent een boek aan’t lezen. Buiten lezen, zonnen en zwemmen deed ze niets anders. Hoewel ze de laatste dagen veel met Eric optrok,

waarschijnlijk door gebrek aan tijd met haar nichtje die door Kristof werd ingepalmd. Wat als een gewone conversatie begon eindigde in een diepgaande discussie. Door de intensiviteit van hun gesprek verstond Kristof er geen woord van. Het resultaat was dat Margarida haar boek vastnam en met een flesje water en een handdoek andere oorden opzocht. Kristof kon langs geen kanten volgen. Zij zouden toch comfortabel hebben gezeten aan de caravan. Toen zei ze op een zwoele toon:

"Come here, mister".

Hij antwoordde verrast: *"Of course, sweetie. Don't you want to have a drink with me first here? It's about lunchtime and for me time to start relaxing and preparing to choose a truck later on."*

"Stop saying these things, ass. I don't want to hear it. I'll drink one glass of wine with you. One. You know I don't drink", zei ze geïrriteerd.

"What did I tell you about calling me names. You're about to be spanked!."

"Did it ever occur to you, that's what I really want?," lachte ze nu.

"Stop playing with me, Raquel. It's not the moment. The moment is for me to start preparing."

"OK, I accept your choice. I give up. That's about the last thing I can tell you. Drink your wine and come with me."

Ze dronken beiden hun glas leeg en Kristof ging met haar mee.

"Come here", zei ze opnieuw en trok hem bij de hand in de nieuwe en naar hout ruikende caravan van haar ouders. Ze duwde hem tegen de kast, kuste hem kort op de lippen, legde haar handen op zijn borstkas en ging langzaam door haar knieën. Haar hoofd leunde tegen zijn middelste en wachtte op een erectie.

"What the hell are you doing? Don't toy with me, bitch. That's the worst thing you can do to me right now. Don't play with me! This is not going to work!"

Ze negeerde wat hij zei en zachtjes begon ze kusjes te geven terwijl ze traag zijn shorts naar beneden schoof. Langzaam wreef ze haar gezicht, wangen en lippen tegen hem aan.

“What the hell are you doing, Raquel? Don’t, sweetie!”

“Isn’t it feeling good?”

“Jesus, yes, but...”

“No but, mister, not this time! I want you.” Ze kuste hem en nam hem in haar mond. Hij was positief verrast dat alles toch begon te groeien, wat hij niet had verwacht. Na volle groei paste hij nog deels in haar mond. Ze begon zachtjes te zuigen en naar voor en achter te bewegen. Dit is een droom, dacht hij. Dit mag niet. Mag dit, Suzy? Lang houdt hij dit niet vol. Hij wou niet in haar mond komen. Het smaakt zo slecht en ze is zo lief. Maar het was al te laat. Hij nam haar hoofd in zijn handen en neukte haar mond verbazend lang en bruut tot hij klaarkwam terwijl ze nog niet wist dat het ging gebeuren. Ze schrok een beetje, maar liet zijn sperma uit haar mond lopen en smeerde zichzelf en zijn middelste ermee in. De rest slikte ze in.

“What the fuck just happened?” vroeg hij verbouwereerd.

“Just shut up. It’s not finished.” Hij werd gek. Het was Raquel. Hij was gek van haar. Dat was altijd zo geweest, maar nu? Wat doe je Raquel? Wat met Suzanna? Dit is gedaan en eindigt hier dacht hij. Hij was ondertussen ook tot op zijn knieën gezakt.

“That was a bit premature, wasn’t it? But you always brag about your training and having a good condition, so let’s see it. Now it’s time for round two, and don’t you dare to say no.”

Ze trok haar jurkje omhoog en haar shortje van haar heupen tot over haar enkels. Kristof nam het uit en gooide het nonchalant weg terwijl hij nog steeds niet goed beseftte wat er gebeurde. Ze ging voor hem op bed op haar knieën en ellenbogen zitten met haar kontje naar boven gebogen.

“Are you up for this? Don’t be sweet, just take me like you want.”

Kristof wist niet waar hij zat of stond maar volgde de bevelen. Hij bleef staan voor de matras en trok haar heupen naar zich toe. Hij voelde hoe nat ze was. Hij wou ze geen pijn doen. Alhoewel. Ze droop. Ze was klaar om genomen te worden. Hij pakte haar heupen vast en gleed in diep in haar. Hard.

"Auw", kreunde ze.

"I know, it will get better", zei hij op automatische piloot.

"Doesn't have to, just do. Just give it to me. I love the pain you give me, mister."

"Ah, now it is 'mister' again? That maybe means I'm being too soft. Come here, you bitch."

Dit was niet genoeg. Ze bleek echt willen genomen te worden. En hij zou dat ook doen, besepte hij plots. Bruusk trok hij haar polsen achter haar rug. Ze viel met haar hoofd en borsten tegen de matras.

"Now you are being fucked. Is that what you want?"

"Yes, please, sweetheart, keep going."

"Don't call me sweetheart, or you'll be punished."

"Ok, sweetheart."

En dat is wat hij deed.

Plots trok hij haar polsen naar boven over haar hoofd, liet zich op haar zakken en beet in haar oor.

"Auw", zei ze.

"Stop. I want to see your face, Raquel!"

"Yes. Me too. I want to see too. Please."

Hij vertraagde zijn ritme en nam haar heupen in zijn handen. Heel zachtjes gleed hij uit haar en draaide Raquel op haar rug met haar benen ver open gespreid.

"I love you", zei hij zachtjes. "Try to guide me back inside you."

"I don't know how," zei ze verlegen.

"You're great. Just try."

Raquel spande haar buikspieren op en nam hem vast in haar linker hand terwijl ze met de rechter haar lippen opende. Zonder veel weerstand liet ze Kristof terug in haar binnenste glijden.

Traag ging hij bovenop haar liggen en wreef over haar armen en benen. Hij nam haar hoofd vast en kustte haar zachtjes. Ze verleidde hem met haar tong en likte zijn lippen terwijl ze over zijn rug krabde. Ze liet zich volledig gaan en maakte hem gek.

Hij begon sneller te stoten terwijl hij haar borsten beroerde. Ze klemde haar benen rond hem en ze stopte niet met kussen. Hij penetreerde haar diep. Hij voelde dat ze pijn had, maar dit was de soort pijn waarop ze op zoek was. Hij strekte zich uit en steunde op zijn polsen. Zijn gebroken hand deed extreem veel pijn. Dan dreef hij het ritme op tot hij ook pijnlijk klaarkwam. Uitgeput viel hij op haar borstkas zodat ze nog amper kon ademen.

Zachtjes rolde hij van haar.

"Jesus, Raquel, what the fuck was that?"

"You really want to know? You just took my virginity and it hurt a lot! Enjoy mister, talk later, we both need to rest now", zei ze.

"Damn, I was hoping for round three, you didn't come", lachte Kristof. Met een lach op hun gezicht vielen ze in slaap. Een diepe slaap. Maar het was van korte duur.

Een luid gebonk op de deur. Margarida probeerde de deur van de caravan te openen die Raquel heel wijselijk had op slot gedaan. Er ontpopte zich een driftige Portugese discussie en volgens intonatie op het volgende leek:

"Wat is dit? Wat heeft dit te betekenen? Raquel, open die deur."

Op haar duizenden gemakjes en nog half in de roes deed ze haar shortje terug aan en wachtte op Kristof om hetzelfde te doen. De deur ging open. Kristof stond recht van het bed. Margarida keek hen furieus aan.

“Raquel!” en nadien volgde opnieuw een pittige discussie. Hij hoorde de razernij van Margarida en het geluk en humor in de stem van Raquel. Die twee hebben nog veel te bespreken, dacht hij.

“Shht, we have to get out of here. We slept too long. I still have to start cooking. The time our parents are back, we should have had a meal or they’ll get very pissed of with us.” De twee meisjes schoten in actie maar Kristof hield ze meteen tegen.

“We’ll go buy a bread or we can have a soup in the restaurant. You can tell your parents we were not hungry and invited you girls. I actually am not hungry. Jij Eric?” Eric was samen met Margarida teruggekomen en was verrast over zijn vrienden. Hij kon echter enkel gissen over wat zich had plaatsgenomen. Kristofs gezicht verraadde niets.

“Sounds okay for me”, bevestigde Margarida, al gekalmeerd maar nog steeds met een zekere verwarring op haar gezicht. Ze was er bijna zeker van dat de twee kusjes hadden gegeven.

Raquel kon niet stoppen met lachen en giechelen hoewel ze duidelijk af en toe nog wat pijn had en haar gezicht dit aangaf.

Bij de koffie in de bar na de soep werd besproken wat er nog ging gebeuren voor hun ouders terugkwamen van Coimbra. Papa was op het strand met Bart. Linda was aan de camper een spelletje Uno aan het spelen met mama.

“Do you want to go to the pool with us?”, vroeg Margarida aan haar nichtje en Kristof.

“Well, we would like to rest and relax a bit more before swimming. We have some things to take care of by my caravan, Margarida. We’ll be right there.” Nadat Margarida haar handdoek had genomen begaven ze zich naar de camper van Eric.

Ondertussen aan de caravan van Kristof met een glas Macieira in de hand:

“Oh shit. I don’t want this to end”, zuchtten ze samen.

Zij dronk een Tri Na citroensap, hij zipte van zijn glas. Ze keken naar elkaar en ze wachtten tot hij zou lachen. Dit deed hij expres niet om een conversatie van haar kant uit te lokken.

“And, was it good?”, vroeg ze.

“What kind of a question is that? It was great. But why would you like to loose your virginity in such a way?”, vroeg hij terug.

Raquel: *“To make it more special for you and to myself, as a matter of fact. It was painful but it was an experience that I will not go through again in my life. You became him, the special one. You deserve that. I will never love anybody the same as I love you, mister. Not ever. So it had to be special. That’s why I was so afraid and nervous. Didn’t you feel that?”*

Kristof: *“Not at all, sweetie.”*

Raquel: *“Well, I did what I did to achieve some things. One is the most important. I was not strong enough to brake your logical and rational side of your suicide thoughts. You actually had some very convincing points. You even would be able to talk somebody into committing suicide, you know? I couldn’t win from you in an argument so I started thinking I had to approach you in another way. Sensitive, understanding, sexy. I wanted to save you from your fear and depression by erotica and it worked but I was very scared to use that because I was a virgin. But I needed to make you feel strong, big, in control and I did. Despite the fact I never did something like that yet I succeeded in seducing you and let you be hard with me, to take complete control. That is what you needed on that moment. To feel alive. But that is not enough. The second reason is much more important. Because you can be in control and it came as a surprise to you, I showed you, you can be like that in the future too. You will have many girls and women that will lay at your feet and let you control them. You will make love and have sex and finally with the correct person. You will find ‘the one.’ She will give you a daughter and then you will finally experience unconditional love.*

"A daughter?", vroeg hij, verrast onder de indruk van haar wijze van spreken.

Raquel: *"Yes, a daughter. With help, that will heal all your fears and depression. I am sure of it. That's why now you should have doubts and therefore you should have hope. I can not tell you much more than that. It comes straight from my heart. The third reason is not so important. About that I will talk later on."*

"Poor Raquel", zei hij. *"This afternoon we'll go watch the trucks on the Rua Verde."*

Haar gezicht werd lijkleek en ze maakte ze het gebaar met haar teenslipper weer alsof ze hem naar zijn hoofd ging gooien.

Vroeg of laat ga ik die toch eens tegen mijn neus krijgen, dacht hij.

Kristof: *"No sweety. I think I suddenly developed a majestic fear for trucks. I don't know what you did to me. But you did something. That's the first time that fear is something positive. I just want to feel fear and doubt right now. I want you. Now hope can come. It keeps me sharp. It keeps me alive. Of course I'm talking about this kind of fear, not the anxiousness I have every day, although it is the same mechanism."* Hij stond recht, boog voorover en gaf haar een zoen.

"Not here", had hij verwacht, maar ze kuste gewoon lekker verder.

"Thanks sweety."

"You have any idea how long I've been waiting for those words, Kristof?" vroeg ze zacht.

Kristof: *"I can't begin to describe what you just did to me and I hope you feel the same. You gave me one of the most beautiful things existing. I can never pay you back for that. But you brought doubt in my heart. I needed to kill myself because I was in so much pain. But this, what you just did, caused doubt. That's all I expected from you. Because doubt brings hope and hope brings life. Although I knew you were the only person around that could take care of it. But I never expected, the manner how. You are amazingly intelligent and I'm not talking about your IQ. I'm talking about*

your emotional intellectual potential. I knew I asked the right person to help me but still you amazed me.

Samen huilden ze stilletjes. Echte emoties. Traantjes rolden zacht over haar mooie wangen en ze maakte een stil snikkend geluid. Raquel weende nooit. Dit alles moet te veel geweest zijn. Hij had haar al regelmatig met Suzanna vergeleken, maar dat kon geen kwaad. Het was alsof ze dezelfde entiteit van liefde waren en nu ontbrak er één deel van en het ander deel probeerde dat te compenseren.

“That’s all I wanted, Kristof. That’s all I needed. But now I don’t know what to do.”

Kristof: *“We don’t have to do anything, sweetie. Things stay like they are. You saved my life and nothing can change that. I will fight. But don’t you ever forget that! Never forget you saved a life. That’s the most important and beautiful thing you can ever do in your life. I love you. I really do.”*

Raquel: *“I know, I love you too, but would you be angry if I said I also had alternative motives? I told you there was a third thing I wanted to talk to you about.”*

Kristof: *“Shoot. No alternative motive can get me disappointed in you.”*

Raquel: *“Of course I wanted it to happen, exactly like it did. I succeeded.”*

Raquel twijfelde:

“I think I’m going to hurt you by saying I also let you take my virginity because of how jealous I was with Suzanna. I wanted to become more or more important to you than her. I’ve been in love with you for a long time and now in the end of our vacation I just saw all your interest leading to her. I think I gave you enough clues. I couldn’t take it anymore. I needed to get back at her, even after she was gone.”

Kristof: *“Suzanna? Suzanna was my woman. Suzy will always be my woman. How can I ever be angry about you being jealous of her? You are Raquel, saviour of my life. There is no other Raquel. Every woman I will ever have will be reflected on you and they will all be jealous of you. Every single one of them that will cross my path. They will be jealous of you and*

Suzanna, although she takes a special place in my heart that can not be touched, by anybody, not even you. So be jealous with her. That's more than normal. You should be. She will always be mine. All future girls and women will have to accept that. Including you. But how can I get angry or disappointed with that? You are an angel. You are near to perfection. That's how I see you, never forget that. Without you, I would not be here. That's the biggest gift possible."

Raquel ging op Kristofs schoot zitten en ze knuffelden intiem. Missie geslaagd. Ze zouden enkel nog over hun toekomst moeten spreken. Maar dat was voor een ander moment. Het werd al laat, hun ouders gingen elke moment terugkomen. Ze genoten van het moment.

Kristof kroop met Eric in de bar en zou beginnen drinken tot ook hun papa's van het strand terug kwamen. Het ene cocktailglas volgde de andere op. Hij was eindelijk ontspannen. Eric volgde het verbruik niet, uit schrik voor zijn ouders en dronk af en toe een pintje mee. Veel werd niet gezegd. Er werd gesproken over Cathia waarmee ze hen beiden goed geamuseerd hadden. Belinda was niet weg te slaan uit Mirasol en hield ervan zich op hun kosten laddersat te zuipen met als gevolg dat de jongens haar thuis moesten gaan afzetten en ze voor de rest nutteloos was. Maar ze was extreem knap en amper zestien. Aan vrijen met een laddersatte meid was niets aan. Bovendien zou ze daar achteraf wel eens ernstig spijt van kunnen krijgen. Er was tenslotte nog Maria, de Franse immigrante die in het begin van de vakantie het hart van Eric veroverde maar na een week alweer vertrok. Het was een bewogen maand geweest. En dan waren er nog de één – nacht – scharrels die ze in de discotheken leerden kennen en uitmondten in seks op het strand of in het geval van Kristof als gentlemen, meestal met een ontnuchterende wandeling op de dijk. Het probleem van Kristof zijn aanpak was echter dat de meiden zelf dit zo apprecieerden dat ze uit zichzelf de volgende nacht meer en meer van hem wilden. Ze bleven naar hem terugkomen en soms zat hij met drie liefjes tegelijkertijd in de discotheek, wat leuk was maar niet evident. Hij moest er uiteindelijk altijd één of twee teleurstellen.

“Weet je Eric, jij hebt veel meer losse scharrels gehad dan mij deze zomer. Ik vraag me af of dat voor mij ook niet beter was geweest dan die twee zware relaties. Jij hebt energie te over en ik ben pompaf.”

“Trek het je niet aan, vriend. Alles heeft zijn voor- en nadelen. Dat mes snijdt langs twee kanten. Ik ben jaloers op wat jij en Raquel en Suzanna hadden. Ik kan dat langs geen kanten bereiken met Margarida. Ik zou al mijn scharrels daarvoor opgeven. Allee, misschien niet allemaal, maar je begrijpt wat ik bedoel. We moeten aannemen wat we krijgen en er het beste van proberen maken”, zei Eric. “Voor het zelfde geld was ik ook verliefd geworden op Suzanna en had alles anders afgelopen. We kunnen enkel gissen. Het heeft geen zin om er verder over te reflecteren.”

Misschien had hij wel gelijk. Suzanna en Raquel waren zijn leven en nu zijn ze weg. Eén voor altijd. Hij herinnerde zich plots de avond in het restaurant in Costa Nova toen hij op zijn knieën ging zitten en iedereen dacht dat ze zich verloofden. Dat maak je maar één maal in je leven mee, dacht hij en lachte luidop. Bovendien hadden ze er een gratis fles schuimwijn aan over gehouden. Misschien moest hij dat nog eens proberen met een ander vriendinnetje? Maar neen, dit was enkel tussen Suzy en hem. Met iemand anders zou hij dit nooit durven. Met haar kon hij zijn grenzen verleggen. Dat zal hij nooit meer kunnen. Raquel had met hem gevrijd en de waarheid verklaard. Ze had hem gered. Ze moest zoveel van hem houden. Ongelooflijk.

Nu was het wachten om te zien dat ze gelijk zou krijgen. Wachten op ooit nog *‘the one’*, ‘de ware’ te vinden.

Volgens Kristof was dat al gebeurd en is ze heengegaan.

“Godverdomme, Suzanna”, zei hij luid.

“Ik weet het”, zei Eric.

Kristof moest zichzelf ervan overtuigen dat hij van Suzanna al afscheid heeft genomen. Nu nog van Raquel. Dat was hetzelfde niet, maar niet te onderschatten. Afscheid nemen van Raquel zou verschrikkelijk zijn. Afscheid van zijn beste vriendin, zijn steun, zijn toeverlaat, zijn rots in de branding, zijn lievelingetje. Binnenkort zou hij terug in de hel van België

trachten te overleven. Een hel van angst, pijn en depressie. Hij was er zeker van dat ook Raquel hem hierbij zou kunnen helpen, hem ondersteunen en zijn leven draaglijker maken. Maar ze zou er niet zijn en af en toe een briefje te schrijven zou niets oplossen. Het was ook hun stijl niet. Ze hadden elkaars ogen nodig, elkaar handen en elkaars lippen. Ze waren apart, anders, *complicated*, ingewikkeld. Ze hielden van elkaar maar dat uitten ze op een andere manier als een ander koppel. Ze gaven geen kusjes in het openbaar totdat het tijd was. Hun relatie was iets voor hen twee. Voor niemand anders. Ze zouden elkaars levens redden en tegelijk fantastisch vrijen. Daar kon niemand boven.

Hun ouders arriveerden van het strand. Tijd om nogmaals te douchen, het sekszweet af te spoelen en te gaan eten. Dan terug naar de bar met de vier families samen. De laatste keer. De laatste keer samen met Raquel.

Ze vertrekt.

Het was stil in de bar die avond. Raquel en haar familie vertrokken de volgende dag 's morgens vroeg, rond zeven uur.

Raquel en hijzelf zaten dan toch aan het tafeltje samen alsof ze vriend en vriendinnetje, geliefdes waren. Het vuur tussen hen sprong er vanaf maar werd verplicht verstoopt. Gezien de situatie was dit een bizar gevoel. Kristof hield ongelooflijk veel van haar en daar draaide het om. Verliefdheid vervaagd na een tijdje. Ze was naast Suzanna de meest fantastische vrouw die hij hem kon inbeelden en dat te beseffen dat hij haar al sinds kinds af kende. Hij zal altijd haar speciale man zijn, haar eerste man en ze zal hem nooit kunnen vergeten.

Normaal gezien is de tijd om afscheid te nemen des te moeilijker hoe men zich samen geamuseerd had. Dit jaar was het enigszins anders. Dit jaar werd het afscheid vermoelijk wegens de persoonlijke en innige tijd die ze samen met elkaar beleefd hadden en de pijn die ze gedeeld hadden. Suzanna had hen op een bepaalde manier nog dichterbij elkaar gebracht en de vriendschap verscherpt. Kristof wou dat Raquel een glaasje wijn zou drinken om wat lossere te worden, met hem gaan wandelen onder de sterrenhemel.

Suzanna, langs de andere kant, zou ook niet willen dat hij terug depressief was en met zelfmoordgedachten rondliep, vol pijn, vol angst. Daarom heeft ze Kristof in de schoot van Raquel geworpen. Ze zag hem graag en wou het beste voor hem. Ze wou dat hij gelukkig zou zijn en niet triest. Treuren heeft geen nut, had ze hem eens verteld. Dat was zijn Suzanna die hem dichtbij Raquel bracht. Daar was niets verkeerd mee.

Raquel dronk een Colaasje. Kristof viel het op dat hij sinds de dood van Camille niet dronken meer werd. Alsof een demonische kracht hem controle gaf. Hij had deze namiddag vijf *Fucking Beers* en vier pinten gedronken. Dat is genoeg om een grote man te doen zwijmelen, maar deed met hem niets.

Camille had hem een volledige controle meegegeven. Maar hij had nooit naar het riet mogen luisteren. Hij voelde zich nochtans goed na de moord, maar dat gevoel was weg en hij kon niet blijven moorden, althans toch niet genoeg om die roes te onderhouden. De stem uit het riet verscheen nog af en toe maar ze zat het verstopt achter een gevoel van schaamte. Maar hij zal nog doden. Daar was hij zeker van. Nu had hij echter geen energie meer over. De begrafenis van Suzanna had harder op hem ingehakt dan verwacht. Ook de laatste tijd met Raquel was fantastisch maar heeft hem hoop gegeven, geen energie. Voor energie had hij meer slaap nodig dan die paar uurtjes.

Raquel zou hij nooit kunnen terug betalen voor wat ze gedaan heeft. Hij leefde nog. Maar functioneren is nog iets anders. Plots werd hij bang. Bang voor het feit dat hij nu zonder Suzanna en Raquel verder moest. Hoe kan hij verder leven en functioneren zonder zijn twee engeltjes, zijn redders, de enige twee vrouwen die hem begrepen? Zijn hoofd was zo verward. Hij hoorde het riet in de verte maar verstond het niet. Het leek ook op een afscheid. Met wiens stem sprak het? Een bangelijke mannenstem die hij daarvoor nog nooit gehoord had. Maar Kristof wist dat ze vroeger of later zou terugkomen. Raquel had hem redenen gegeven om verder te leven maar was dat genoeg? Hoe moest hij verder leven? Zou hij het leven in België terug aankunnen? De laatste jaren lokte daar de dood, elke dag. De angsten, de pijn, de depressie. Ze gingen allen terugkomen. Zouden Raquels redeneringen en reacties volstaan om hem hierdoor te leiden. Zou

het denken aan Suzanna hem genoeg kalmeren bij aanvallen van angst? De meisjes hadden het zo goed met hem voor gehad, maar zou het voldoende zijn? Hij kon niets meer doen dan hopen. Hoop, iets dat Raquel hem had teruggegeven.

Eindelijk vroeg Kristof, Raquel een eindje te gaan wandelen. De avond liep ten einde. Haar ogen glinsterden niet van de opkomende tranen. Die van hem wel.

"Finally", zei ze terwijl ze recht stonden. Vanaf het moment ze uit het zicht waren gaven ze elkaar een hand en liepen zo verder naar het cactusplaatsje. Kristof had raar maar waar niets bij om te drinken. Hij zou deze nacht nog wel eens proberen met het nieuwe kartonnetje rode wijn van papa dat hij was gaan halen, misschien in combinatie met Stilnoct en Dafalgan. Op mysterieuze wijze bleek dat karton steeds leeg te lopen. Hij moest weten waarom hij niet meer dronken kon worden. Daar gezeten werd het heel stil.

"I don't know what to tell you, sweetie" zei Kristof. *"You were fantastic this whole holiday and did something incredible. I really didn't see another way out and you gave me hope again. Nobody else would have succeeded in that. I guarantee you. You made me cheat death. You are amazing",* voegde hij eraan toe.

"You would have done the same for me, mister. I'm sure about it", zei ze zelfberaden.

"I would have tried, sweetie. But I don't know if I would have succeeded like you. I don't know if I could have seduced you like you did", lachte hij.

"I'm in love with you for some time already. For a long time, Kristof. From last year. So it shouldn't have been a big effort. For all these weeks I wanted you to. But I had to keep hearing about all your adventures. That was difficult for me. You were in love with Suzanna, which made everything impossible. I know you don't want a relationship now, which is more than normal. Furthermore, we are not going to see each other in a whole year. A lot can happen in a years time. But I never want to lose you. I always want to stay your complicated friend, for ever", smeekte ze. *"Even if we have a boy- or girlfriend next year, I don't want us to lose this."*

“We’ll stay complicated forever. I promise you”, antwoordde hij.

De knuffel die volgde was eindeloos maar leek nog veel te kort, alsook de kus die erop volgde. Kristof was niet van plan om haar te tongzoenen maar zij besloot er anders over. Ze eindigden met een zachte kus op de lippen, net op dezelfde plaats waar ze hun eerste kus gaven, met evenveel respect, vriendschap en liefde, zo niet meer. Terug naar de bar. De vakantie was bijna voorbij. Kristof hoopte het komende jaar te overleven om haar volgend jaar terug in zijn armen te sluiten.

De dood van Cathia.

Voor de eerste keer sliep hij een hele nacht door van twee tot tien uur. Rond zeven was hij even wakker geworden en had hij de caravan van de kapitein horen aankoppelen en vertrekken. Afscheid was gisteren in de bar genomen dus wou Kristof geen wonden van Raquel openrijten door nog eens op te staan en plots te verschijnen. Bovendien wist hij niet of hij dat extra afscheid zelf emotioneel aangekund zou hebben. Wat ze met hem gedaan had was ongelooflijk, onmenselijk. Hij zou ze eeuwig dankbaar zijn. Ze kon hem rationeel niet overtuigen dus deed ze het maar op gevoel: mentaal en erotisch. Ze beloofde hem dat hij de echte liefde van zijn leven nog zou tegenkomen en een kind zou krijgen. Deze onvoorwaardelijke liefde zou zijn leven veranderen. Tot slot had ze toegegeven dat ze jaloers was op Suzanna, wat een complement was en dat zou blijven gelden in de toekomst. Suzy is weg maar zou altijd in zijn gedachten blijven.

Om elf uur na het ontbijt ging hij Eric oppikken bij zijn ouders voor een gesprekje in de bar. Ze bestelden alle twee een koffietje en Kristof vroeg Eric een sigaret.

“Is het gelukt?” vroeg Eric lachwekkend.

“Ja, ik was kapot en was dronken.”

Kristof had een vraag voor Eric:

“Ik wil dat je me een plezier doet. Deze namiddag gaan we voor de laatste dag met z’n allen naar het strand heeft papa me gezegd. We zijn hier nog maar een paar dagen. Ik ben er akkoord mee gegaan dus ik denk dat jullie met ons meerijden. Wanneer we met onze ouders naast de vissersboten liggen gaan wij normaal gezien meteen naar de andere kant van het strand om te zien dat we bij de volleybalmeisjes iets kunnen scoren. Vandaag wil ik er alleen naartoe. Ik heb zo mijn redenen. Ik wil vaarwel zeggen tegen bepaalde mensen en zou dit graag alleen doen. Beter kan ik het je niet uitleggen. Er is iets dat ik moet doen en ik wil er niemand bij in de buurt. Wil je me dat plezier doen?”

Eric begreep het niet meteen maar ging akkoord.

Het was vrij druk op het strand, voor zover het daar druk kon zijn.

Vandaag was het de witte bikini bij de branding. Een kleur die perfect bij bloed past, dacht Kristof.

“Are you finally here? I missed you the last days”, zei ze verleidend.

Kristof: *“I’ve been having a rough time, with my friend that died.”*

“The girl from the camping? Was she a friend of yours? I’m so sorry, darling. Do you want to talk about it? I’m here for you. You know that, right?”, vroeg ze.

Kristof: *“Tanks Cathia. I’m okay. Actually I’m just looking for some distraction. For you I always appear when I’m around, you know that. I just still have three days left, before I return to Belgium, so I wanted to spend some time with you. Want to go for a walk? Go pick up your towel, tell your friends that you are going for a walk. Tell them you are going alone.”*

Cathia: *“Why should I say alone?”*

Kristof: *“Trust me, just do it. I don’t think anybody saw me.”*

Cathia: *“Okay, will do. Are we going to have fun like last time? That can distract you.”*

“More or less. Something like that. I have got my backpack. That means a lot,” lachte hij.

“Let’s go!”

Een half uurtje wandelden moest genoeg zijn om uit te komen waar ze zoals vorige keer gestopt waren. Tussen de volleyballers en de surfers in. Niemand kon hun zien. Ze hadden het laatste kwartier geen ziel meer tegengekomen.

Ze maakten zich nat in de branding zoals vorige keer en ravotten een beetje met elkaar, hoewel hij harder was met haar.

“Let’s go up?”, vroeg hij.

“Hmm”, fluisterde ze. Ze had er duidelijk zin in.

Toen ze naar boven in de duinen wandelden, dacht Kristof:

Zie daar de perfecte belichaming van de promiscuïteit. Wat Suzanna gedaan heeft, die scheve schaats, die zelfs niet echt scheef was, had daar niets mee te maken. Het was een fout. Het was niet haar schuld. Maar Cathia koos hiervoor. Ze koos met verschillende mannen te vrijen. Een daadwerkelijke keuze. Hoewel Kristof haar lieveling was, had ze de eigen keuze. Ze moest vergeleken worden met Suzanna. Ze moest vergeleken worden met het tegenovergestelde. Ze was alles behalve Suzanna. Cathia was even knap als Suzy, misschien nog meer fysiek aantrekkelijk en nog sexyer. Maar niemand is even mooi. Ze was enorm aantrekkelijk en ze had buiten de perfecte lijn, die azuurblauwe schitterende amandelvormige ogen, wipneusje, lippen en een mond perfect om te pijpen. Maar ze moest gaan. Ze moest kapot. Suzanna is weg. Al de rest moet dood. Niemand is het waard om op deze aardkloot te wonen. Ze moest verdwijnen. Kristof wachtte op de stem die hem zou bevelen. Van waar zou ze nu komen? De oceaan, het strand? De duinen? Hij had haar vergeleken met Suzanna. Allemaal zullen ze eraan gaan en afzien. Hij had het Camille beloofd. De rest zou lijden. Maar hij hoorde niets.

Hij kwam boven op de duin met Cathia, legde zijn handdoek neer en ging neerliggen. Kalmpjes deed ze al strippend haar witte bikini uit met een air van ‘ik ben van jou, neem me maar wanneer je wil.’ Ze ging naast hem liggen en opende haar benen een beetje terwijl hij haar streelde en bleef strelen. Ze wist niet wat er ging gebeuren. Dit verraste haar want dat kwam niet veel voor met haar andere vriendjes. Meestal nemen mannen haar gewoon zonder meer. Wam, bam, klaar. Zij genoot eigenlijk enkel van de penetratie wanneer ze zin had. Zij gebruikte die mannen en niet andersom zoals iedereen dacht. Met Kristof was het steeds anders. Hij wist hoe hij ze kon doen genieten. Hij nam het kalm aan, ging dicht bij haar liggen op zijn zijde. Kuste zacht haar wang. Zachtjes gleed hij met zijn tong over haar lippen. Hij kuste het zweet en zoute zeewater van haar voorhoofd. Hij wreef door haar haar, kuste haar hals, borsten, tepels, middenrif, buikje en venusheuvel, haar haarbosje, speelde terug zachtjes met haar borsten en

omringde haar mooie tepels met zijn lippen. Hij ging in haar verlengde liggen en zijn borstkas opende haar benen verder. Hij kustte de binnenkant van haar benen en wreef en likte zijn tong naar de bovenkant. Zijn neus raakte haar lippen en haartjes aan. Plots kreeg ze kippenvel. Zacht zochten zijn lippen haar lippen en klitje. Eens dit gevonden draaide hij langzaam rondjes. Haar ademhaling ging de lucht in en stokte bijna. Het zou niet lang meer duren voor ze klaarkwam. Maar Kristof stopte plots. Wat doet hij nu?, dacht ze.

Hij had Camille ook eerst moeten verwennen voor ze stierf maar heeft dat niet gedaan. De dood van Cathia zou trager gaan en pijnlijker zijn. Hij zou haar vol kerven en dan uiteindelijk haar strot oversnijden zodat ze de pijn zou voelen terwijl het leven zachtjes uit haar wegvloeide. Dit was geen haat. Het was geconcentreerde razernij door onmacht. Onmacht van de demonen die Suzy vermoord hebben. *All beauty must die.*

Snel trok hij zijn rugzak dichtbij en haalde de aardappelschiller er uit. Met het mes in de hand begon hij plots te twijfelen. Hij hoorde geen stem. Waar was ze?

Cathia: *"I was almost there! What are you doing? Why did you stop?"*, vroeg ze verward.

Kristof: *"I'm going to rape you."*

Cathia: *"Okay."*

Kristof: *"Sure? Let's play?"*

Cathia: *"Sure but make me come afterwards. You were so close. Let yourself go. Just be careful with the knife that you don't hurt yourself or me. Codeword, like usual."*

Kristof gaf haar een klets in het aangezicht terwijl hij zei:

"Bitch."

Cathia: *"Auw. You seem to be serious. I'll struggle enough, don't worry."*

Kristof: *"Shut up! I'm very serious. You will see and feel."*

Ze zei geen woord meer maar probeerde stilletjes aan naar boven te kruipen.

Kristof: *"Here, you bitch!"*

Met enige tegenwerking spreidde hij haar benen volledig en penetreerde haar snel en hard. Hij hield het mes vast in zijn linker hand, zette de rug ervan hard tegen haar keel en drukte. Met zijn rechter hand omringde hij haar borst hard.

"Auw" zei ze.

"Shut up", herhaalde hij terwijl hij het mes harder aandrukte tegen haar strot en diep in haar duwde. *"If you dare to touch my arms, I'll slit your throat. You like this, don't you?"*

Cathia: *"Auw, don't be so hard. You are hurting me."*

De rug van het mes duwde zo hard in haar keel dat ze nog amper kon ademen. Het mes omdraaien en een snee over haar keel en het was gedaan. Kristof twijfelde. Ze kon haar armen niet meer stilhouden en probeerde hem weg te duwen. Ze gaf aan alsof ze wou stoppen. Hij bleef gestaag voortdoen en voelde een zekere rush opkomen. Om die rush is het te doen, voelde hij. Hij had geen stem nodig. Hij wou enkel die rush. De wind en de planten in de duinen begonnen eindelijk een bizarre stem te vormen:

'No!', klonk het door een lieflijke doch kordate vrouwenstem. Iris? Iemand?

"You don't want to listen? So you will feel", riep hij tegen Cathia.

Hij nam haar rechter arm, duwde die in het zand, opende haar hand en zette de rug van het mes in haar handpalm. Zijn acties begonnen pijn te doen.

Kristof: *"I'll cut you if you move, bitch."*

'No, if you do this, your life is finished as well the life of a beautiful young woman. Don't make the same mistake again! She is beautiful and you like her very much!', riep de stem.

Cathia: *"No, stop, this is not fun anymore. Please stop. Kristof, please stop. Be careful. I don't like this anymore."*

Kristof: *"Lift your legs and turn around. Get that back to me."*

Cathia: *"I have to move my hand. Please don't cut me. Be careful."*

De onbekende stem: *'No, Kristof. Listen to me. Play your game. You're doing well. Give what you have to give. But she doesn't deserve to die, sweetheart. Listen to your heart! Deep inside you know I'm right.'*

Hij boog haar linker been over hem zodat ze kon omdraaien. Het mes ging terug naar haar keel. Hij ging bovenop haar liggen, ging wild tekeer en pakte haar langs achter. Zo'n vijf minuten lang. Ze was kapot en kon nog amper geluiden uitbrengen. Haar wil had het opgegeven. Ze was klaar om te sterven.

"The knife is hurting me", kraamde ze nog uit. Ze spartelde nog een klein beetje tegen maar kon niet meer.

Kristof besepte plots dat hij iemand had gehoord. Hij hoefde niet te doden. Deze placebo van de doodserotiek was voldoende. Bovendien zouden een van de meisjes op het strand hem kunnen herkennen. Zelfs het meisje zonder naam kon hem identificeren. Ze kenden zijn naam niet waar wisten dat hij één van de jongens van de camping waren. Het zou dagen duren vooraleer ze haar gevonden hebben. Camille was tenslotte nog niet gevonden maar dat zou niet lang op zich laten wachten dacht hij. Cathia moest niet dood. Bovendien kon hij het risico niet lopen. Toen besepte hij pas dat Camille eigenlijk ook niet gestorven moest zijn. Hij had de keuze om naar de onbekende stem te luisteren of niet besepte hij.

'Now you are on the right path, sweetheart. We'll talk later', zei de lieve maar kordate vrouwenstem in zijn hoofd.

Ondertussen stootte hij in Cathia aan een pijnlijk tempo.

Cathia: *"Enough now, Kristof. I can't take it anymore. You're really hurting me."*

Na de dood van Camille voelde hij zich niet schuldig. Hij was opgewekt, blij. Hij had zich een god gewaand. Nu moest hij die positieve energie proberen aanhouden. Hij zou zich voor Cathia's dood ook een excuus kunnen aanmeten. Het vergelijk met Suzanna. Maar plots was het niet meer nodig. Ze moest niet lijden. Ze was ondanks haar commentaar nog aan't genieten. Had hij Camille ook maar eerst verleid, dan had ze waarschijnlijk nog geleefd.

Cathia: *"You're hurting me! Please stop! Stop, Kristof!"*

Kristof: *"Shut up, you cunt. You're a slut, I'll kill you!"*

Nog een minuutje. Hij kwam diep in haar klaar, liet het mes vallen en plofte met zijn borstkas op haar rug neer. Ze konden nog amper ademen. Hij gleeed stilletjes van haar af en kwam op de handdoek terecht. Het mes lag in het zand. Hij schoof zijn arm onder haar nek en legde haar hoofd op zijn borstkas.

"That was great" kreunde ze, nog op haar adem komend. *"This was the best roleplay, ever"*, snikte ze en begon te huilen en lachen tegelijkertijd.

"Yes it was. You can be very convincing with moments, Jesus", kermde hij.

"You too, darling. You didn't hurt me, don't worry. I would have used our codeword. Love you, darling."

Ze vielen bijna in slaap.

Cathia vertrouwde hem honderd percent. Maar Camille ook. Wat er met Camille gebeurd was zou Suzanna nooit goedkeuren. Dat mocht hij nooit meer doen. Suzanna's stem horen zou toch enkel maar een pijnlijke aangelegenheid zijn. Iris zou wel terug verschijnen, dacht hij. Hij wou in ieder geval van de stem uit het riet niets meer horen. Bovendien begon het vrij druk in zijn hoofd te worden met al die stemmen en dat kan zelfvernietigend zijn. Men moet heel wat karakter hebben om de stemmen te proberen aanvaarden.

"Do you have an apple with you?"

"An apple? Yes I do. How come you know?"

“Darling, why else would you have a knife with you?”, lachte ze.

“I was going to kill you by slicing your throat! But I changed my mind. You are just too good to take away from this earth and I might have a craving for you later on.”

“You crazy boy. Let’s eat and go for a drink. I’m thirsty from all this action.”

“I have some water with me but this calls for a Cuba, doesn’t it?”

Ondanks haar gewoonte bleef ze zijn hand vasthouden terwijl ze hun vriendinnen passeerden en ze glunderde. Na vier Cuba Libre’s op het chique Maçarico terras namen ze afscheid. Deze maal was het tot volgend jaar. Cathia werkte in de bloemenwinkel en nam meestal vakantie in het midden van Augustus. Hopelijk zijn we volgend jaar hier in de zelfde periode, dacht Kristof. Dit jaar hadden ze zich in ieder geval kostelijk geamuseerd. Cathia leeft. Camille had het niet overleefd. Maar dat was zijn schuld niet. Hij had duidelijke orders gekregen. Hijzelf zou ze nooit pijn hebben gedaan. Ook niet toen hij ze met Suzy vergeleek. Deze vergelijking was doodsnormaal en zal hij in de toekomst nog doen. Er zullen geen stemmen meer komen en wazen verschijnen, hoopte hij. Terug naar de vissers. Hij zal de complementen van Cathia aan Eric wel doen.

Terug op de camping. Papa zat er niet mee in van de auto in te pakken. Enkel met de luifel van de caravan afbreken konden Kristof en Eric een beetje helpen. Papa stond erop dat de jongens nog een pint gingen pakken en wat ontspannen. Mama hielp waar ze kon. Bij deze begaven de jongens zich naar de bar en besloten de rekening van de papa nog wat aan te spekken voor de laatste dag. Om maar iets te zeggen verklaarde Eric zijn wens dat er volgend jaar wat meer wind zou staan op het meer. Hij had graag leren surfen en Kristof zou hem dat geleerd kunnen hebben.

“Ik hoop maar dat we volgend jaar hetzelfde weer hebben. Het was prachtig. Misschien hebben we één bewolkte dag gehad, dit jaar? Meer niet”, zei Kristof.